

S pánom Bohom, idem od vás, nerozumela som nikomu z vás

- editor007 | 19. června 2024

SLOVENSKO: Odznali fanfáry, skončili slávnostné reči, doznel dupot vojenských bagandží na vojenskej prehliadke. Je čas pozrieť sa na uplynulé obdobie a jeho hlavnú protagonistku aj z inej strany, nie len počúvať oslavné ódy, z ktorých tresčí ako vody z horskej studničky čistá, priehľadná faloš, analyzuje pôsobenie exprezidentky Zuzany Čaputovej expolitik a historik Anton Hrnko.

Teda s Pánom Bohom, odišla nám prezidentka, ktorá si hádam až v posledný deň vo funkcii spomenula, že Tatókrajina sa volá Slovensko a že ho vlastne miluje. Nuž, aj tak se dá, ako hovorí múdry Východniar. Ale vážne.

Z postu prezidenta odišla osoba, ktorá sa na slovenskom politickom nebi objavila ako meteor a som presvedčený, že rovnako ako meteor aj zhasne.

Nemá zmysel hovoriť o predchádzajúcej minulosti Z. Čaputovej, človek by sa aj tak k ničomu pozitívnemu nedopátral. Tak si pozrime na činnosť pani prezidentky z druhého brehu slovenskej spoločnosti, ku ktorému sa ani v náznakoch nesnažila priblížiť.

Nebola prezidentkou "slovenského národa a s ním spojených národnostných menšín a etnických skupín", ktorí sú podľa Ústavy tvorcovia a nositelia slovenskej štátnosti. Bola len prezidentkou úzkej skupiny zoskupenej okolo bratislavskej kaviarne a jej "progresívnych" stúpencov.

Teda ľudí, ktorí zväčša kapitulovali na slovenskú národnú osobitosť a jediný zmysel svojej činnosti vidia v zabezpečení čo najrýchlejšieho rozplynutia občanov SR v beztvarej mase globalizovanej spoločnosti pod vedením "najdemokratickejšej a najspravodlivejšej" veľmoci. Veľmoci, ktorej tak záleží na globálnom blahu svetovej populácie, že sa neštíti ani humanitárneho bombardovania, aby zabezpečila pokoj a blaho všetkým, aj tým, ktorí o to nestoja.

Podľa ovocia poznáš strom, nie podľa kvalitného šatníka, ktorým ho odeješ. A strom Z. Čaputovej z hľadiska národno-emancipačného procesu slovenského národa neurodil žiadne ovocie.

Snahy Slovákov v minulosti, ktoré viedli aj k tomu, že sa mohla stať prezidentkou SR, jej boli ukradnuté. Aj taký A. Novotný si našiel cestu do Matice slovenskej. Hoci celá jeho návšteva bola jeden veľký škandál, do Matice prišiel.

Pani Čaputová si za celé funkčne obdobie do MS cestu nenašla. Nie kvôli jej dnešnému vedeniu, ku ktorému mám i ja výhrady, ale kvôli tomu, že jej sú zápasy Slovákov za zachovanie ich národného bytia pravdepodobne ukradnuté. Nebola v Matici, nebola na Myjave v Múzeu SNR, neviem či bola vo funkcii prezidenta na Bradle. Nezaznamenal som. V podstate nebola na žiadnom významnom mieste, ktoré je spojené so slovenským zápasom za národné bytie a národnú rovnoprávnosť.

Vrchol Čaputovej arogancie

Vrcholom tejto ignorancie bola neúčast Z. Čaputovej na odhaľovaní súsošia Cyrila, Metoda a Gorazda na Bratislavskom hrade.

Pri tejto udalosti sa hádam treba trochu pristaviť. Cyril a Metod sú spomenutí v Preambule

slovenskej Ústavy ako jediné osoby. Od ich misijnej činnosti na našom území a na báze cyrilo-metodskej tradície sa odvíja bazálna, ontologická (bytosťná) existencia slovenského národa.

Pritom Slováci, ktorí sú najoriginálnejšími nositeľmi cyrilo-metodského odkazu, boli jediným slovanským národom, ktorý v svojom hlavnom meste nemali súsošie spolupatrónov Európy.

Odhalenie tohto súsošia bolo tak dôležité z národného i kresťanského hľadiska, ktoré chápali aj vo Vatikáne. Sv. stolica vyslala na odhalenie súsošia svojho štátneho sekretára s podmienkou, že sa na odhalení zúčastní prezidentka.

Ona však tesne pred odhalením súsošia svoju plánovanú účasť zrušila a zakázala na ceremónii aj účasť všetkým členom "svojej" vlády. V moderných dejinách slovenského národa hádam nie je väčšej urážky Slovákov.

Áno, kaviarni sa nepáčilo, že Slováci majú aj iné postavy, ktorým vedia dať úctu, nie len postavám ako je čumil a schöne Naci, ktorých progresívne vedenie Bratislavy strčilo rovno do centra hlavného mesta. Nikde sa pregnantnejšie neukázalo jej ignorantstvo k väčšine slovenského národa ako práve pri bojkotovaní odhalenia tohto súsošia.

Neviem, či bola niekedy na nejakom folklórnom festivale s celonárodnou pôsobnosťou. Nespomínam si. Skôr asi nie. Ale zato nechýbala na často iredentistickými prejavmi sprevádzanom maďarskom folklórnom festivale v Gombaseku.

Úctu k slovenským dejateľom nevedela nikdy prejaviť, avšak na oslavy Fraňa Rákociho do Borše išla napriek tomu, že sa od celej akcie dištancovala slovenská vláda, ktorá nebola ochotná tolerovať iredentistickú náplň osláv.

Osláv, ktoré na suverénnom slovenskom území cez miestnu samosprávu organizovali maďarské oficiálne miesta v maďarskom duchu a v maďarskom jazyku. O jej vykonávaní mandátu v "slovenskom duchu" svedčí aj to, že vytiahla už zabudnutý prípad H. Malinovej, hoci každému, kto o tom niečo vie, je jasné, že celý prípad bol provokáciou maďarských služieb.

Rovnako sa nechala zneužiť na potrestanie jedného z najlepších slovenských diplomatov J. Gábora za to, že dôsledne obhajoval slovenské národné záujmy v konfrontácii so snahami maďarskej vlády o presadenie kolektívnych práv menšín v národných i európskych dokumentoch.

Politici v politickom zápase sa môžu takpovediac utrhnúť. Môžu používať aj pod pásovú rétoriku (keď si tým sami seba nevážia), ale prezident by mal byť tou osobou, ktorá politické ostne tlmí, obrusuje a upokojuje spoločnosť.

Z. Čaputová sa však plnou váhou svojej funkcie postavila do tábora, ktorý nevidel a asi ani nevidí perspektívu Slovenska v rovnocennej politickej súťaži a v rešpektovaní výsledkov demokratických volieb.

Tým sa v mojich očiach stala jednou z rozhodujúcich osôb na slovenskej politickej scéne, ktorá zapríčinila dnešnú politickú situáciu. Za to, čo sa v posledných mesiacoch odohrávalo a odohralo na Slovensku nesie podstatnú časť viny.

Z. Čaputová ako prezidentka sa zúčastnila na známom sedení ústavných činiteľov v pivnici ústredia SIS. Od začiatku teda vedela, čo vystrájala "skupina poctivých vyšetrovateľov, prokurátorov a sudcov" (D. Lipšic). Kto mlčí, ten svedčí, hovorí slovenské porekadlo. Lenže prezidentka Z. Čaputová nielenže mlčala, ona sa ich aj aktívne zastávala. A to je zle, veľmi zle!

Či už oslavné alebo kritické hlasy na adresu odišlej prezidentky sú len čiastkové pohľady na činnosť hlavy štátu za posledné obdobie. Celý účet jej vystaví až história. Ak ju budú písať Slováci, ktorí si budú vážiť sami seba a svoj národ, nebude to pekný opis. Ani spoločnosť slovenských politikov, medzi ktorých bude zaradená, nebude príliš vábna. Ale to je len taká moja prognóza.

AUTOR: Anton Hrnko

ZDROJ: FB Anton Hrnko / SKS